

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2015, declarate de avocatul Viorel Malanciuc și inculpata

Codreanu Vera Serghei, născută la 09 iunie 1989 în s. Horești, r-nul Ialoveni, fără domiciliu, cetățeană a R. Moldova, anterior condamnată:

1) prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 august 2011, în baza art. 311 alin. (2) lit. a), 312 alin. (2) lit. a), 84, 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani;

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>08 iulie – 18 noiembrie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>27 ianuarie 2014 – 30 ianuarie 2015,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>03 iunie – 09 septembrie 2015;</i>

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18 noiembrie 2013, Codreanu Vera a fost condamnată în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 22 august 2011, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar pentru femei, începând din 18 noiembrie 2013,

deducându-se durata arestului preventiv de la 20 aprilie 2013 până la 23 aprilie 2014 și de la 27 mai 2013 până la 18 noiembrie 2013.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Harea Gheorghe, dar în privința lui hotărârile judecătorești nu se contestă.

De la Codreanu Vera și Harea Gheorghe s-a încasat, în mod solidar, în beneficiul lui Bejan Ghenadie prejudiciul material de 600 lei și moral de 1000 lei, în rest acțiunea civilă fiind admisă în principiu.

2. Instanța de fond a constatat că la 21 martie 2013, între orele 18:00 și 21:00, inculpații Codreanu V. și Harea G., aflându-se în apartamentul nr. 37 din str. G. Cașu 20/1, mun. Chișinău, împreună și prin înțelegerea prealabilă, i-au aplicat ambii lui Bejan G. lovituri cu picioarele și mâinile peste corp, cerându-i bani. Fiind refuzați, au continuat să-l lovească și i-au sustras în mod deschis din portmoneu 200 lei, iar din ciorapi 400 lei, cauzându-i părții vătămate leziuni corporale ușoare și un prejudiciu material considerabil, în valoare de 600 lei.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina și a declarat că l-a lovit pe Bejan G. doar de două ori cu palma, pentru comportamentul lui indecent față de ea.

Totodată, vina inculpatei este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, Harea G., recunoscând vina parțial, a relatat că a văzut cum Codreanu V. a scos bani din ciorapii victimei, dar nu cunoaște câți, a observat o bancnotă de 100 lei. El personal doar l-a împins pe Bejan G., deoarece ultimului îi curgea sânge din nas și nu dorea să se murdărească de el.

Partea vătămată Bejan G. a declarat că Harea G. l-a lovit cu pumnul în mandibulă. După ce i-a aplicat mai multe lovituri, Harea G. o învăța pe Codreanu V. cum să-l lovească cu cotul în spate. După aceasta Codreanu V. i-a luat toți banii din portmoneu, apoi a găsit și banii ascunși în ciorapi. În total i-au sustras 600 lei. Cineva din vecini a chemat poliția. El și-a pierdut cunoștința și și-a revenit la spital.

Martorul Voinu V. a declarat că era prezent în apartament și a văzut cum Harea G. și Codreanu V., fiind în stare de ebrietate, îl loveau pe Bejan G. cu mâinile și picioarele, apoi Codreanu V. i-a luat banii din portmoneu și din ciorapi.

Martorul Vasilache D. a declarat că a auzit gălăgie și a ieșit în hol să vadă ce se întâmplă. Aici erau 3 persoane în stare de ebrietate - inculpații și Bejan G., care striga ajutor. Ultimul era cu nasul în sânge și i-a răspuns că aceștia vor să-l ucidă. El a chemat poliția.

Potrivit raportului de expertiză medico-legal nr. 892/D din 18 aprilie 2013, vătămrile corporale cauzate lui Bejan G. la data de 21 martie 2013 se califică ca vătămare ușoară: traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatei în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor unei persoane săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpata nu a manifestat regret de cele săvârșite, nu a recuperat părții vătămate prejudiciul cauzat, a comis infracțiunea în termenul de probă stabilit prin sentința Judecătorei Centru din 22 august 2011, concluzionând că corectarea ei poate avea loc numai în condițiile izolării de societate.

3. Avocatul Viorel Malanciuc și inculpata au declarat apeluri, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă rejudecarea cauzei de către prima instanță, apoi că inculpatei să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, conform art. 79 Cod penal, apoi că inculpata să fie achitată.

Apelanții au invocat că instanța nu a apreciat probele la justa lor valoare, că inculpata nu a comis infracțiunea imputată, că declarațiile lui Harea, Bejan și Voinu urmau a fi apreciate critic, că există multe neclarități în cauza respectivă, participarea inculpatei fiind una minimă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2015, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a indicat că instanța de fond just a încadrat acțiunile inculpatei în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Învinuirea adusă inculpatei și-a găsit confirmare prin probele administrate și anume prin declarațiile consecvente ale părții vătămate Bejan G., care coroborează cu cele ale martorului Voinu.

Nu este temei pentru aprecierea critică a depozițiile martorului Voinu din motiv că el ar fi în relații amicale cu partea vătămată Bejan. Martorul Voinu a fost audiat în instanța de fond sub jurământ, iar la ancheta penală a fost avertizat de răspundere penală pentru depoziții false.

Totodată, din depozițiile lui Voinu și a lui Bejan rezultă, că Voinu n-a întreprins nimic în apărarea lui Bejan, fiind în preajma lor când au avut loc acțiunile de violență și sustragere a banilor. Această indiferență exprimată din partea lui Voinu infirmă argumentul avocatului precum că Voinu ar fi mare prieten cu Bejan.

În ce privește depozițiile lui Harea G., acestea sunt date în scop de apărare de către el, deoarece a acționat de comun acord cu inculpata, însă a înaintat o versiune de apărare precum că doar Codreanu V. a comis jaful calificat.

Vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii a fost dovedită integral, iar argumentele apelului sunt irelevante.

Nu este temei nici pentru stabilirea față de inculpată a unei pedepse mai blânde.

Inculpata a comis infracțiunea dată în termenul de probă, stabilit anterior, iar art. 90 alin. (10) Cod penal, prevede imperativ aplicarea pedepsei în condițiile art. 85 Cod penal.

Pe cauză, nu au fost constatate circumstanțe atenuante și agravante, însă instanța a ținut cont de personalitatea inculpatei și anume de faptul că aceasta nu s-a căit de cele săvârșite și infracțiunea a fost comisă în termenul de probă care a fost stabilit prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 22 august 2011, prin

urmare prima instanță just a conchis că corectarea și reeducarea inculpatei v-a fi posibilă numai prin izolarea ei de societate.

5. Avocatul Viorel Malanciuc a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpata să fie achitată.

Recurentul a invocat că nicio persoană nu poate fi obligată să-și recunoască vinovăția pentru a fi examinată o cauză. Orice persoana acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi stabilită legal.

Argumentele instanței de apel sunt tendențioase, cu o apreciere arbitrară a probelor anexate la dosar și erori esențiale de interpretare a legii încălcând dreptul al un proces echitabil a inculpatei. Instanța nu s-a expus asupra declarațiilor inculpaților și anume din care considerente a respins declarațiile inculpatei și din ce motive a dat credibilitate doar declarațiilor părții vătămate și a martorilor.

În ședința de judecată martorul Ochinciuc V. a declarat că nu mai ține minte multe din cele întâmplate în seara de 21 martie 2013. Astfel, toate declarațiile martorului urmau a fi apreciate critic.

Instanța de apel nu apreciat probele la justa lor valoare, n-a explicat motivul respingerii unor declarații, fapt care nici n-a fost consemnat în decizie, fiind încălcate prevederile art. 101 CPP.

Instanța urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate Bejan, care era supărat pe inculpată din motivul refuzului să întrețină cu el raport sexual, despre care s-a comunicat și la faza urmăririi penale și în instanța de judecată.

De asemenea instanța urma să aprecieze critic declarațiile martorului Voinu, deoarece el este în relații amicale cu partea vătămată, ori apare întrebarea, dacă a fost bătaia între ei, de ce plângere pentru acțiunile lui n-a fost depusă de Bejan.

Declarațiile lui Harea de asemenea urmau să fie apreciate critic, deoarece a fost metoda lui de a se apăra pentru a evita atragerea la răspunderea penală.

Acuzarea adusă inculpatei este una ilegală, deoarece instanța de apel nu a examinat în mod corespunzător argumentele apelanților, învinuirea inculpatei nu și-a găsit confirmare prin probele administrate, anume prin depozițiile părții vătămate Bejan G., care nu a dat depoziții consecvente și care nu coroborează cu depozițiile martorului Voinu.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. 5, 6, 12 Cod de procedură penală.

5.1. Inculpata la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurenta a invocat că instanța de fond nu a apreciat la justa valoare probele, nu a explicat motivul respingerii unor declarații. Totodată, și-a recunoscut vina parțial, iar partea vătămată Bejan fiind în stare de ebrietate, a dorit să abuzeze de ea sexual. La întreținere are și un copil minor.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 420-436 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 6 pct. 11/1), 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Eroarea gravă de fapt este stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursurile respective sunt fondate pe: „art. 427 alin. 5, 6, 12” Cod de procedură penală, probabil avându-se în vedere art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) și 12) Cod de procedură penală (*pct. 5 și 5.1 din decizie*).

Art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) și 12) Cod de procedură penală, prevede temeiurile pentru recursul ordinar situațiile când cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în pofida normelor enunțate, recurenții nu au indicat care sunt erorile de drept și esența circumstanțelor că cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, că instanța de apel nu s-ar fi pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, și care ar fi încadrarea juridică corectă a faptei, omițându-se în totalitate argumentarea deciziei contestate în sensul vizat.

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nominalizate nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această consecutivitate se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acesteia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate, a martorilor Voinu V. și Vasilachi D., raportul de expertiză medico-legală nr. 21728 din 21.03.2013, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

La stabilirea pedepsei, instanțele de fond și de apel just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 85 alin. (3), 90 alin. (10) Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art.85. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale (pct. 2, 4 din decizie).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere

probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpata, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Viorel Malanciuc și inculpata Codreanu Vera Serghei, împotriva sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 18 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2015, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 septembrie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco